

הצעה לפתרון בחינת הבגרות בספרות

מרכיב 70%

מועד קיץ תשפ"ו 2026

סמל שאלון: 8281

הפתרון נכתב על ידי חסיה ויזל

מצוות מורי רשת החינוך אנקורי

פרק ראשון – סיפור קצר

1. בתשובתי אענה על פי הסיפור "פראדל" מאת דבורה בארון.

פתיחת הסיפור מתארת את עולמה של פראדל רבת החן, היתומה ובעלת האמצעים שנישאה בשידוך כנהוג לאדם ראוי בשם אברהם-נוח. במהלך הפתיחה כותבת המספר על כך שפראדל היא עצובה ושיש לה גורל קשה. האיזכור הזה גורם לציפייה דרוכה בנוגע לקטיעת החיים הקשים שצפויים לפראדל על ידה. חיי הנישואין מתוארים כחיים ללא זוגיות. אברהם-נוח עובד בשעות היום, לאחר מכן הוא מתנדב ללמד ילדים עניים חשבון, וכאשר בערב הוא חוזר לביתו ולאשתו הצעירה (שכל היום עברה בין חדרי הבית הגדול בשמלות מהודרות, הביטה בחלון אל הסמטה הענייה ו"התחממה" מהמבט על חיי העניים), הם יושבים לאכול בצוותא את ארוחת הערב, אך לא מתקיימת אף שיחה ביניהם. המספרת מציינת שזה הגיוני מאחר והבעל עסוק בקריאת עיתון ואין לו פניות לשיחות. יתכן שאמירה זו היא אירונית. בכל מקרה, בארוחה שומעים את קולות כלי הכסף היוקרתיים שבהם הם אוכלים, אך לא שומעים אותם. אחרי הארוחה יוצאת פראדל לספסל שמחוץ לביתה, והשכנים שרואים את עצבותה פונים לרבנית לעזרה, הרבנית פותרת את הבעיה במחי יד ואומרת שכאשר יהיו לפראדל ילדים, האושר ישכון במעונה.

התיאור הקשה הזה גורם לציפייה לעתיד לא טוב לנישואיה של פראדל. אני מצפה שפראדל תסיים את הזוגיות הזאת (במיוחד שלאורך הסיפור מתוארת אלטרנטיבה בדמותו של חיים רפאל שאוהב אותה מאוד אך אהבתו לא ממומשת וגורמת להתדרדרות בחייו). הבעל אומנם קשוב לסביבה החיצונית שבה הוא חי אבל מתעלם לגמרי מאשתו. היא שותקת ולמרות שהיא בטח מצפה ליחס חם, לא אומרת דבר. השכנות מדברות בשמה אבל הרבנית פותרת את הבעיה בכך שילד יגרום לרווחה בחייה. הציפייה עדיין נותרת בעינה, אך יש תקווה קטנה שהולדת ילד משותף יוכל אולי לשפר את הלך הרוח של פראדל.

במהלך הסיפור נולד לפראדל ולאברהם-נוח ילד. וחלה תזוזה קטנה ביחסו לאשתו. הוא מביט בה ברחמים. לדאבון הלב התינוק נפטר עוד לפני שמלאו לו חודש ימים וחיי הנישואין של פראדל מתדרדרים יותר. אברהם נוח כבר לא חוזר הביתה בערבים, הוא ממשיך את יומו במשחק שחמט עם חברו המפוקפק עד לשעות הקטנות של הלילה. כשהוא חוזר לביתו בסוף של דבר, שומעת השכנה "גיטל המבולבלת" את הריבים והבכי של פראדל.

פראדל שחיה בחברה דתית ושמרנית נאחזת בנישואיה האומללים, וכשהיא שומעת מאחות בעלה שכדאי להם להיפרד כי האהבה לא שורה ביניהם, היא יוצאת למאבק פעיל על ליבו של אברהם-נוח. היא משפילה את עצמה, מנסה לפטם את גופה (כי שמעה שהוא אוהב נשים מלאות), לובשת בגדים עזי צבע (שגורמים עוד יותר לחיזורונה) ומתפרסת לפניו למגינת ליבו. כשהוא חולה היא עושה הכל כדי להקל עליו, דואגת לשלוח את השכן, חיים רפאל, לחפש רופא, להביא תרופות. היא מנקה את חדרו, מסיטה את הוילון לנוחיותו, והולכת בנעלי בד כדי לא להרעיש. כל עוד הוא חולה קשה הוא נכנע לטיפולה, אך ברגע שהוא יכול להתרומם ולעמוד הוא

בורח לעיני השכנים הנדהמים, אל חברו למשחק השחמט. מצבה של פראדל מתדרדר. היא הופכת להיות "שיחת היום" בין אנשי הישוב שבזים להתנהגותה המתרפסת.

הציפיות שהיו לי מפתיחת הסיפור מתממשות. חיי הנישואין קשים ומצבה של פראדל עגום ביותר. בינה ובין בעלה אין קשר. הוא חי בעולמו והיא חיה בעולמה. הוא בין אנשים והיא לבדה. אומנם היא פורקת את ליבה מול דודתה, אך הדודה לא מושיעה אותה. פראדל נאבקת על חיי נישואיה באופן פתטי.

אברהם-נוח מקבל הצעת עבודה מחוץ לעיר, ויוצא בשמחה. הוא מבטיח שיחזור בכל חג אבל מוצא תמיד תירוץ לא לחזור. כשהוא שב סוף סוף לביקור, פראדל ממהרת למקווה כדי שתוכל להתייחד עימו, אך בחזרתה מהמקווה כששיערה "שותת מים", היא רואה אותו במנוסתו המהירה חזרה לעבודתו שמחוץ לעיר. זוהי נקודת השבירה של פראדל, היא מבינה שאין סיכוי לאהבה ממנו אליה ואחרי לילה של יסורים וזעקות היא מתעשתת.

הציפיות שהיו לי לכל אורך הסיפור מתממשות סוף סוף. פראדל מחליטה להתגרש מאברהם-נוח. החברה השמרנית והמשפחה הקרובה בעדה ובעד ההליך. היא נראית הרבה יותר יפה בטקס הגירושין מאשר בנישואיה. בסופו של דבר היא נישאת לחיים-רפאל ונולד להם בן.

2. בתשובתי אענה על פי הסיפור "פרנהיים" מאת עגנון.

פרנהיים הוא גיבור שחזר מהשבי בתום מלחמת העולם הראשונה. הוא מגיע לביתו כדי לפגוש את אשתו שאותה לא ראה תקופה ארוכה. הוא מצלצל בדלת אך מי שפותחת לו את השער היא השוערת ולא אשתו. מסתבר לו שאשתו עזבה את הבית לתקופה ממושכת (עד אחרי חגי תשרי) לבית הקיץ של אחותה. היא היתה בדיכאון אחרי מות בנם התינוק ויצאה להתנחם שם. פרנהיים שומע מהשוערת שאשתו לא ציפתה כלל לחזרתו ולכן גם לא השאירה לו מפתח להכנס לבית.

המעבר הראשון בסיפור הוא מעבר קשה. משבי אכזרי אל הבית שבו גר היה פרנהיים עם אינגה לפני המלחמה, אמור היה להיות מעבר בטוח אך עולמו הפנימי של פרנהיים מתרסק והוא לא עונה דבר לשוערת על מבול הבשורות הקשות שהטיחה בו. הוא נותן לה תשר אולי כדי להזכיר לעצמו את כבודו ויוצא למעבר השני בסיפור, לעיר שבה התגוררו.

פרנהיים מנסה למלא פערים בשוטטו במשך שלושה ימים בעירו, הוא מדבר עם אנשים שהכיר לפני המלחמה ומנסה לחזור לחייו. בסופם של ימים אלו הוא ממשכן את המתנה שקנה לאינגה (דבר המסמל את מצבו הכלכלי הדחוק) וקונה כרטיס נסיעה הלך-חזור לכפר שבו נמצאת אשתו.

מעבר שלישי בסיפור הוא המעבר של פרנהיים לכפר. מצבו הנפשי מעורער, גם בשל העינויים שחוה בשבי וגם בשל אובדן בנו ונטישת אשתו. הוא מנסה במעבר זה להפגש עם אשתו ולהחזיר את חייו למסלולם הקודם. תוכניותיו אלו לא מתממשות.

בפגישתו עם גיסתו ניכרת רתיעתה ממנו. היא עסוקה בעולמה המושלם (היא מעריצה את בעלה, יש לה תינוק בבטנה וכמובן מצבה הכלכלי נהדר) ולא מבינה מדוע פרנהיים חזר. כשהיא מקפלת את הכביסה הלבנה ומוצאת בה דביונים, עולה דמותו של פרנהיים כדמות ש"מלכלכת" את החיים הלבנים של משפחת שטיינר. גרטרוד מתעלמת מפרנהיים, מציעה לו כוס של מי פטלים אך לא משוחחת עימו ומייחלת לבואו של בעלה כדי שהוא יסיים את הקשר עימו. בנה זיגי שמגיע לחדר שבו נמצא פרנהיים, חש כנראה בסלידת אימו ואף הוא מביט בדוד שלא הכיר בשנאה ולא משתף איתו פעולה בנסיונותיו של פרנהיים להתחבב עליו.

פרנהיים רוצה להפגש עם אינגה, אך גרטרוד משקרת וטוענת שבנה זיגי חסם במיטתו את הדרך לחדר של אינגה. פרנהיים לא מעז לומר לה שהיא משקרת, ויושב כנוע כשהוא מעשן בדלי סיגריות ממבוכה ומיאוש.

במעבר לבית הקיץ, פוגש פרנהיים גם את היינץ שטיינר שמבייש אותו, מזכיר לו את עברו המפוקפק, מטיל דופי באופיו ודורש ממנו לעזוב את אינגה בתמורה לסכום כסף שיקבל. עולמו הפנימי של פרנהיים מתרסק כשהוא שומע מגיסו על שיבתו של קרל נייס לחייה של אינגה. פרנהיים ראה בעיניו את מותו של קרל נייס, הוא בישר לאינגה על כך ואף ניחם אותה. בזכות הסתלקותו של קרל נייס נוצר הקשר בין פרנהיים לאינגה, הם נישאו ואף נולד להם בן. המלחמה והשבי קטעו את הקשר. פרנהיים דורש לראות את אינגה וכאשר הוא סוף סוף פוגש אותה הוא מבין שהיא מאוהבת בקרל נייס ומצפה שפרנהיים יאפשר לה להתגרש ממנו ולהנשא לקרל נייס. פרנהיים מנסה באופן נואש להלחם על ליבה של אינגה, הוא מזכיר לה את ימי אהבתם, את התינוק שנולד ואת העובדה שבזכות האהבה שלו אליה הוא הצליח לשרוד את השבי. פרנהיים מתעלם מההסתייגות של אינגה ממנו, וכשהוא עוצם את עיניו היא מנצלת זאת ובורחת מהחדר. כשהוא נותר לבד הוא מבין שעליו לסגור את הדלת ולצאת לדרך חדשה ללא אינגה. נעליו הישנות אינן נוחות יותר לרגליו, מוטיב המסמל את ההבנה של פרנהיים לגבי מציאות חייו. מוטיב הנעליים ומוטיב הדלת הם אלו שמשדרים לקוראים שפרנהיים הבין את מציאות חייו העכשווית.

המעבר האחרון בסיפור הוא לכיוון תחנת הרכבת ומשם לעיר שממנה הגיע. פרנהיים יתחיל בדרך חדשה. מעבר של תקווה.

3. בתשובה זו אענה על פי הסיפור "חג מולד אחד" מאת טרומן קפוטה.

בסיפור "חג מולד אחד" באדי הוא ילד שננטש על ידי הוריו הפרודים וחי אצל בת דודתו באלבמה. בת הדודה המבוגרת מגדלת אותו כבנה לכל דבר. הניגוד שאותו אתאר הוא בין שני מקומות, בין אלבמה מקום שבו גדל באדי לבין ניו אורלינס העיר שבה גר אביו ושאליה מגיע באדי כנגד רצונו, לחופשת חג המולד. באלבמה מרגיש באדי שייכות. סוק, בת דודתו אוהבת אותו מאוד, ומגדלת אותו על ברכי האמונה הנוצרית. חייהם בכפר פשוטים וצנועים, האוכל הוא אוכל ביתי, הם חיים בטבע ובאדי רגיל להיות יתף ברוב הזמן. סוק מרדימה אותו בכל לילה כשהיא מלטפת את שעריו, מספרת לו סיפורים על סנטה קלאוס ועל שלג. סוק מלמדת את באדי שהכל הוא "רצון אדוננו". באדי אוהב את סוק ומאמין לכל דבר שהיא אומרת. כאשר אביו מודיע שהוא רוצה לקחת את באדי לחופשת חג המולד, באדי נרתע אך נעתר לבקשתה של סוק שמסבירה לו שגם זה "רצון אדוננו" ואומרת לו שאולי יראה שלג (דבר לא הגיוני בעיר הדרומית).

כאשר מגיע באדי לניו אורלינס, לעיר הגדולה, רבים הניגודים שמתגלים לו אל מול המקום הנפלא שממנו הגיע. העיר הגדולה הומה באנשים שהוא לא מכיר, הרחובות מלאים. הוא חייב לנעול נעליים ואביו הזר נוגע בו מתוך שמחה גדולה, אך באדי נרתע ממגעו כי בעיניו הוא זר לחלוטין. בניגוד לסוק שכל עולמה הוא באדי והיא עושה הכל כדי שיהיה לו נעים בעולם, אביו של באדי מרוכז בעצמו ולמרות שהוא שמח שבאדי אצלו, הוא לא באמת רואה את באדי אלא רק את מה שהוא מרגיש כלפיו.

האב מכיר את בנו לכל האנשים שהוא פוגש בעיר, דבר שגורם מבוכה רבה לבאדי, אך האב לא חש בכך. האב לוקח את בנו למסעדות יוקרתיות ומזמין לו אוכל שבאדי מתעב. מצבו הכלכלי של האב הוא טוב מאוד, במיוחד בזמן השפל הכלכלי בארצות הברית כולה, ובאדי שמגיע ממקום צנוע מופתע מהשפע שגורם לו עוד יותר ריחוק מאביו.

בערב חג המולד נערכת מסיבה גדולה בבית של האב, באדי ממתין להופעתו של סנטה קלאוס ונדהם לגלות שאת מקומו של סנטה ממלא האב. באדי רואה את האב מניח את המתנות מתחת לעץ, ורוחו נשברת. הוא חושב שסוק שיקרה לו אך מיד מסיט מחשבה זו מראשו ומאמין שסוק בעצמה לא יודעת ושעליו לספר לה שאין סנטה קלאוס. באדי בנקודת שיא זאת מרגיש לבד לגמרי, הוא מתבגר בבת אחת ולומד לפעול על פי שיקול דעתו כי סוק לא בסביבה. דווקא המקום העוין מוציא ממנו יכולת עמידה מול מציאות לא פשוטה. למחרת באדי נוהג בצורה מרושעת כלפי אביו ומעיר אותו עם אקדח הקפצונים. באדי משקר לאביו בנוגע לידיעתו שאין סנטה, ודורש מאביו לקנות לו גם מתנה, את האווירון אופניים שראה בחלון הראווה בעיר והתלהב ממנו. האב כמובן בלית ברירה קונה לבאדי את האווירון היקר כי הוא לא רוצה לשבור את רוחו ולספר לו שהוא שם את המתנות ולא סנטה.

כשהם נפרדים האב משתכר ומעביר ביקורת קשה על סוק ועל משפחתו של באדי, מאחר והוא אתאיסט הוא בז לעולם הדרמניסטי שבאדי חי על ברכיו. הוא מתחנן בפני באדי שיעזוב את הכפר וישאר אצלו בעיר, באדי פוחד מהאב השיכור ולא מסוגל אפילו לשקר לו שהוא אוהב אותו.

באדי חוזר למקום האהוב עליו אלבמה. הוא מספר לסוק על הגילוי שהרעיד את עולמו ושמע מסוק אמת אחרת בנוגע לסנטה. כולנו סנטה מספרת סוקל באדי, על כולנו לעשות טוב למען הזולת. סנטה לא יכול לעשות את העבודה לבד. אנחנו כולנו שליחים שלו. באדי מפנים זאת והופך להיות "סנטה" של אביו, הוא שולח לו מכתב תודה שחתום באהבה. המכתב הגיע ליעדו וכאשר האב מת מצאו את המכתב בכספת שלו.

הניגוד בין אלבמה לניו אורלינס הוא הניגוד בין עולם האב, העולם החילוני, העולם שבבסיסו קיימת בחירה, לבין עולמה של סוק, עולם של גורל ידוע מראש. ניגוד זה מאפשר לבאדי לבחור את דרכו, הוא מגלה שיש יכולת בחירה לעשות משהו טוב למען אביו והוא אכן עושה זאת בתמיכתה המלאה ובליטוייה של סוק. באדי התבגר ומוצא את דרכו היחודית בעולם.

פרק שלישי – רומן ונובלה

9. בתשובתי אענה על פי הנובלה "קאטרינה" מאת אפלפלד.

"קאטרינה" היא נובלה המתארת את מסכת חייה רבת התהפוכות של קאטרינה, נערה רותנית הגדלה על שנאת יהודים, שעוזבת את ביתה בגיל 17, מנסה למצוא את מקומה בעולם וחוזרת בגיל 80 עם תובנות שונות לחלוטין.

לאורך הנובלה נוצר תהליך של קירבה בין קאטרינה לדמויות שונות על רקע יהדותן, להלן אדגים.

קאטרינה כאמור גדלה על שנאת יהודים, אמה לימדה אותה שמותר לגנוב מהיהודים כי הם רצחו את ישו. היהודים היו מגיעים לכפר הולדתה של קאטרינה כדי למכור את מרכולתם, קאטרינה חשה כלפיהם רתיעה אבל גם סקרנות. כשהיא עוזבת את הכפר בעקבות מות אימה, נישואיו השניים של אביה וההתעמרות בה, היא מגיעה לעיר הגדולה ומנסה למצוא חיים טובים

יותר. מאחר ואין לה כסף היא נמצאת ביחד עם קבצנים וחסרי בית בתחנה המרכזית, חיה בזוהמה פיזית ונפשית, ומחכה לישועה.

הדמות הראשונה שהיא מתקרבת אליה היא יהודיה בשם רוזה. רוזה מציעה לה לעבוד אצלה. קאטרינה נרתעת בשל סלידתה מהיהודים אבל מבינה בחושיה הטובים שעדיף לה לעבוד אצל רוזה, לקבל קורת גג אוכל וכסף מאשר להשאר בתחנה המרכזית. הבית היהודי זר לה, הוא אפל, וילונות מכסים את החלונות, נדרש ממנה להתקלח ובגדיה הוחלפו מיד. היא רואה בית יהודי לראשונה בחייה ומעבירה ביקורת על החינוך של הילדים. בכפר לומדים הילדים 4 שעות ובשאר היום הילדים משחקים, שטים, רבים וחיים בטבע. היהודים ששולחים את ילדיהם לחדר ולומדים כל שעות היממה נראים בעיניהם אכזריים מאוד. היא בזה לרוזה ולבעלה, וכשהיא נפגשת עם חבריה בבית המרוח, מסתבר לה שכולם עובדים אצל יהודים וכולם צוחקים עליהם וממציאים שירי זימה אודותם.

נקודת המפנה ביחסים שבין קאטרינה לרוזה מתרחשת כאשר קאטרינה מגלה שהיא בהריון. למרות שנהוג לפרט עוזרת בית הריונית, רוזה לא מפטרת אותה ואף לא מטיפה לה מוסר. קאטרינה עוזבת לזמן הלידה את הבית של רוזה, ומחליטה להשאיר את התינוקת שנולדה לה במנזר. כשהיא חוזרת היא נמנעת מלהתרוועע עם חבריה הרותנים ונשארת גם בימי ראשון בביתה של רוזה. לאט לאט היא מתחילה לאהוב את אורח החיים היהודי. היא נקשרת לילדים, היא מתאהבת באופן אפלטוני בבנימין, בעלה של רוזה, וממתינה כל לילה שיגיע למיטתה. הוא כמובן לא מגיע, ורוזה גם הפעם לא מפטרת אותה אבל דואגת להרחיק אותה מסעודות משותפות עם הבעל. מאחר והאנטישמיות גואה, רוצחים את בנימין בתירוץ שהוא סירב למכור בהקפה לרותני, ורוזה מחלקת את עבודת הבית והחנות בינה לבין קאטרינה. הן מתקרבות ונוצרת אחווה וקשר מיוחד בין השתיים. סביבתה הרותנית של קאטרינה דורשת ממנה לעזוב את ביתה של רוזה וטוענת שקאטרינה נדבקה "בצרעת יהודית", אבל קאטרינה בחושיה הבריאים מבינה שעליה לדבוק דווקא בצד היהודי ולא הרותני. כשרוזה נרצחת אף היא באחד מהלילות של הפורענות כלפי היהודים, מרגישה קאטרינה אחריות על הילדים ולכן היא מבריחה אותם מהעיר ומגדלת אותם בכפר סמוך. היא מרגישה קירבה לילדיה של רוזה, היא דואגת להם מבחינה פיזית אבל גם מבחינה רוחנית. היא דורשת מהם להיות אמיצים ולא להכנע לפחד מפני הרותנים שמאיים עליהם כל הזמן. היא מגדלת את שני הבנים החיוורים והחלשים לשני בחורים שחומים וחסונים שעובדים במשך היום ביחד איתה בגינה. היא דורשת מהם אומץ. אומנם בשלב המידי זה לא עוזר כי כאשר מגיעה הדודה עם שני רותנים לקחת אותם כדי שיגדלו בסביבה יהודית, הם לא מצליחים לגבור על הרותנים אבל הם מנסים לברוח לשמחתה של קאטרינה.

הקרבה העזה של קאטרינה לרוזה ולילדיה נותנת את אותותיה וקאטרינה שמוצאת את עצמה שוב לבד בעולם, מבינה שלא תוכל לחזור לחיות בקרבת הרותנים כי הם נראים בעיניהם עילגים גסים ודוחים.

הדמות הבאה שקאטרינה מתקרבת אליה היא יהודיה בשם הני שגם היא כמו רוזה מציעה לקאטרינה עבודה אצלה בבית. הני היא פסנתרנית מעונה, היא דורשת מעצמה שלמות וחשה שהיא לא מגיעה לשלמות זו ולכן היא בדיכאון מתמשך. היא חיה בזוגיות ללא ילדים ובניגוד לרוזה הדתיה, הני היא חילונית לגמרי. על הכשרות בבית ממונה קאטרינה שלמדה מרוזה את כל מה שצריך לדעת. על פי בקשתה של האם של הני, קאטרינה דואגת שביתה החילונית של הני

יהפוך להיות בית יהודי עם אוכל יהודי שמותאם לכל חג ומועד. בין הני לקאטרינה נוצר קשר מיוחד במינו. קאטרינה דואגת להני, מנסה להוציא אותה מדיכאונה והני מעריכה זאת במילים ובכסף. הקשר בין השתיים מתנתק כאשר בן זוגה של הני מתנצר והני מוכרת את ביתה ויוצאת לדרך חדשה כאומנית נודדת בדרכים. קאטרינה נשברת כי הקשר בינה ובין הני היה קשר חזק מאוד וזו כבר הפעם השניה שדמות חשובה בחייה מתנתקת ממנה בגין הנסיבות. הני נותנת לקאטרינה צרור תכשיטים כדי שקאטרינה לא תהיה הומלסית או קבצנית. הקירבה בין הני לקאטרינה גורמת לקאטרינה לאהוב עוד יותר את היהדות ולראות את הרוע והעליבות בחיי הרותנים שמסביבה.

כדי לחתום את התהליך של הקירבה לדמויות יהודיות, קושרת קאטרינה את גורלה בחבירה לסאמי היהודי. קאטרינה מתאהבת בו ורואה בו שותף לחיים. היא מתעלמת משיכרונו ומגירושו הקודמים וניתוקו מבתו, היא מנסה ביחד איתו להעפיל לפיסגת מימוש האהבה. סאמי וקאטרינה הם דמויות התלושות מתרבותם ומהחברה שאליה נולדו, סאמי מתעב יהודים והיהודים מתעבים אותו, קאטרינה מתעבת רותנים והרותנים מתעבים אותה. הקשר ביניהם נבנה בהדרגה, הם מצליחים להתגבר על השכרות, לנהל בית משותף, לעבוד ולהנות האחד מהשניה. הריונה של קאטרינה מנפץ את האידליה והיא מסיימת את הקשר עם סאמי בעקבות סירובו לקבל את ההריון ובעקבות הנסיגה שחלה בהתנהגותו כלפיה וכלפי עצמו. קאטרינה הופכת לאם יחידנית לתינוק מקסים בשם בנימין. גם הפעם הקירבה של קאטרינה לעם היהודי מאפשר לה לגדל את התינוק על ברכי היהדות. הוא מדבר אידיש, הוא עבר ברית מילה והיא לראשונה בחייה מתפקדת כאם לוחמת מגינה וחזקה.

האושר קצר והבן נרצח על ידי רותני אכזר במיוחד, קאטרינה רוצחת את הרוצח ומוצאת את עצמה בכלא למשך 40 שנים. בכלא היא עדה לשנאה המתגברת כלפי היהודים ועל השואה שגורמת להשמדתם. רק אחרי שכולם בטוחים שאין עוד יהודים בעולם, האסירות מקבלות "פרס" בדמות שחרור מהכלא וקאטרינה חוזרת לביתה שבכפר בגיל 80.

הקירבה שנוצרה בין קאטרינה לבין הדמויות היהודיות לאורך הנובלה ממחישה את ההבדל בין היהודים לבין הרותנים. הרותנים הם בורים אכזריים ואין בהם מוסריות. בנה הקטן של קאטרינה נרצח לא בגלל יהדותו. הוא הפריע לרותני לשכב עם קאטרינה ולכן דינו מוות. היצר הוא הגורם הפעיל אצל הרותני בניגוד גמור ליהודים שכל הזמן מנסים להתגבר על היצר: איפוק מול אימפולסביות מופיע לכל אורך הנובלה. האימפולסביות היא המניע את האכזריות כלפי היהודים וגם כלפי כל אחד אחר שאינו פועל כך. היהודים מתוארים בנובלה כאנשים מוסריים, נדיבים, חומלים ונקיים גם פיזית וגם נפשית. קאטרינה רוצה להיות כמותם. היא מזהה זאת בקירבתה לרוזה, דרך הני ודרך בנימין.